

salva prin educație estetică, deși citează din când în când din Baudelaire ca dintr-un manual al pierzaniei. „Lux, calm și voluptate“ a rămas doar o amintire parnasiană în plăcerile nevrotice ale începutului de mileniu. Un spectacol patetic și adevărat ca un strigăt după ajutor. Un strigăt de ajutor paradoxal al celor bogăți, pentru că al celor săraci a devenit atât de obișnuit încât nu îl mai aude nimeni. Sigur că, ce ne arată Chris Simion cu minimum de mijloace pe podeaua barului de la Lăptăria lui Enache este versiunea săracă dar esențială a acestui roman despre banii care nu aduc fericirea.

Lăptăria lui Enache – Hell de Lolita Pille. Dramatizarea și regia: Chris Simion. Costume: Ovidiu Buta. Decor: Innova. Coregrafie: Ioana Marchidan. Video: Ana Alexandra Blidaru. Cu: Antoaneta Cojocar (Hell), Cristi Iacob (Andrea), Ela Ionescu (Sibylle), Raluca Oprea/Rodica Ionescu (Chloe), Cuzin Toma (Vittorio). Data premierei: 21 noiembrie 2006.

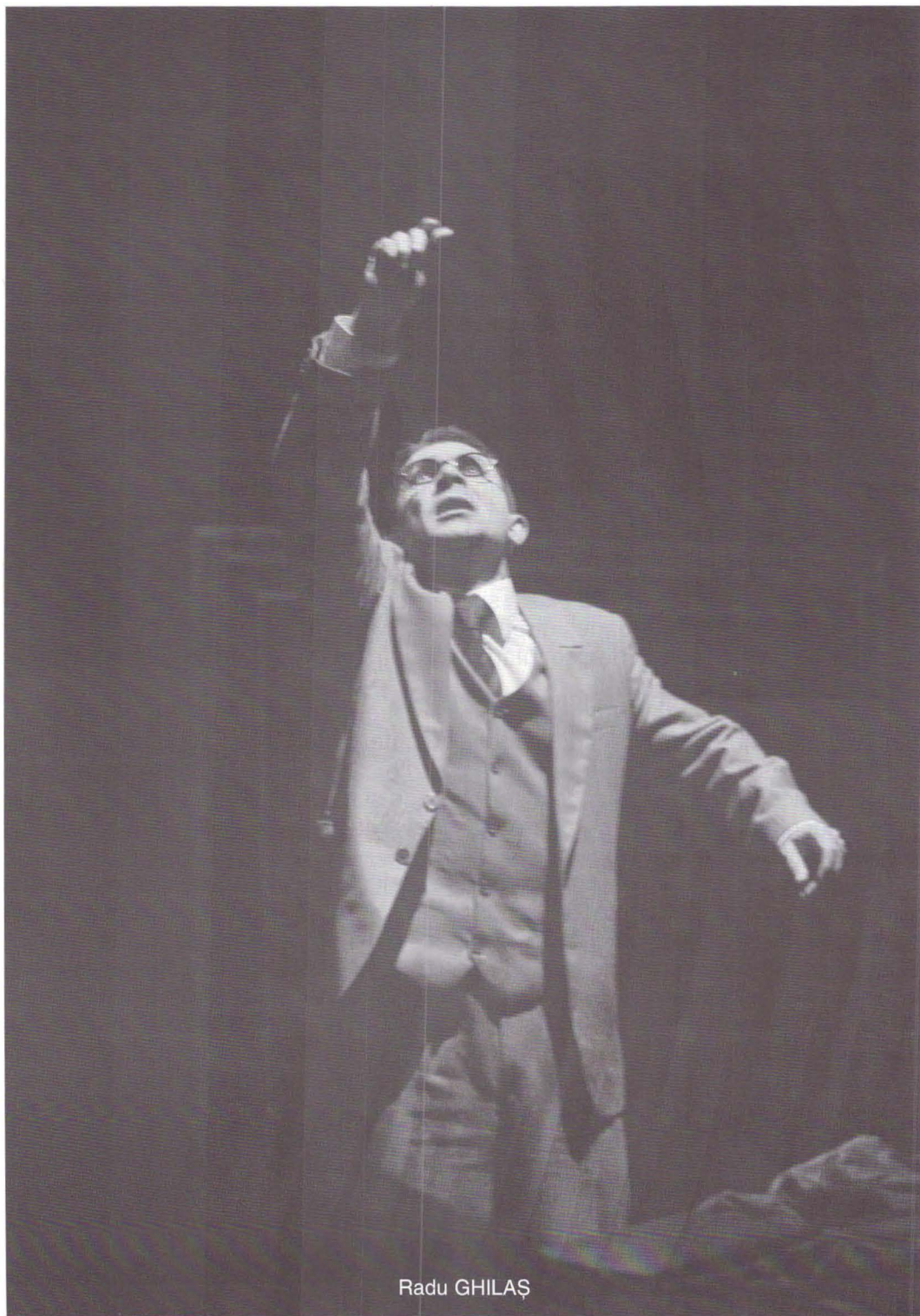
Claudia LIPAN

Zbor ratat deasupra unui cuib de porumbei

Spectacolul trupei tinere de la Teatrul de Comedie a fost cu adevărat o surpriză, deoarece a reușit de la început până la sfârșit să fie cât se poate de neclar. În primul rând povestea a fost neclară. Nu s-a înțeles ce a vrut regizorul Aurel Palade să spună cu acest spectacol. Ce a trebuit să fie scos în evidență? Problemele de cuplu a doi îndrăgostiți, ea fostă jurnalistă de succes, genială, care din pricina unor competiții acerbe și-a abandonat meseria și a dat în patima sitcomurilor și a pungii de floricele din fața televizorului, înecată în câteva pahare de băutură. El, un singuratic, un neînțeles, un bizar crescător de porumbei, aproape pueril în fascinația bolnavă pentru păsări. Ce ar mai fi trebuit subliniat? Suferința amândurora pentru un biet porumbel care nu se mai întoarce din călătorie sau dorința personajelor de a nu mai reveni dintr-o cădere psihică și fizică pe termen lung?

Apariția bruscă a lui *Leontin* (Iulian Glišă), inițial mă bucură. Îmi zic: în sfârșit cineva care are ceva de spus. După aceea, însă, aruncă în și mai mare beznă firul narativ. Ce este cu acest om-porumbel îmbrăcat într-o haină din fulgi, cu bocanci la modă, cărând permanent o desagă plină de grâu în care se mai poate ascunde și o sticlută cu votcă? De unde vine, care este scopul lui în construirea acestui simbol al păsării, de ce apare și dispare printre corpurile de scenografie ascunzând cu sine, de fiecare dată, răspunsul la întrebările pe care și le adresează protagoniștii? Iată o parte din nedumeririle la care nu primim niciun răspuns.

Interpretarea seamănă cu un seminar la clasele de actorie. Lipsa de experiență nu lasă inițiative prea mari actorilor (mai cu seamă Andrei Barbu și Simona Stoicescu). Fiecare se enervează pentru sine până i se înroșesc urechile, sforțări patetice de plâns, toată lumea țipă aproape isteric, desființând vena personajelor și așa obscure. Se trece negradat de la un registru la altul fără nici o pricepere actricească. Conflictul se încheie pe tonalități de operă care nu se potrivesc cu mișcările și expresiile limitate ale celor de pe scenă. Încercările gen „povestioare cu morală“ nu exprimă în final personificarea stranie a lucrurilor banale, echilibrul

Radu GHILAS